

at indfinde sig ved Brandstedet, vil bewirke, at der i Ildbrandstilfælde ikke bliver Andre tilbage end Dvinder, Dlinge og Børn, samt endelig, fordi Slutningsbestemmelsen om, at der ogsaa kan paabydes Forstærkning af den Commanderende paa Brandstedet, vil være uden Betydning, da der i saa Fald ikke vil være nogen Arbeidsfør at faae til Forstærkningen. Jeg troer rigtignok, at denne Maade at imødegaae mit Forslag paa, om den end kan være skiftet til paa Grund af Uttringernes Stykke at gjøre et vist Indtryk, dog ingenlunde er skiftet til at overbevise den, der seer Sagen fra en anden Side. Jeg har søgt saavidt muligt at holde mig til Regjeringens Udkast; jeg havde ønsket at blive staaende derved; men da Regjeringens Udkast manglede to Ting, som jeg ansaae det for nyttigt at faae med ind i Paragraphen, nemlig en Begrænsning af Forpligtelsen til at møde personlig og en Bestemmelse om, at Heste og Vogne skulle afgives ogsaa efter Tilsigelse fra Andre end den Commanderende paa Brandstedet, meente jeg at burde foreslaae en heel Omfærdning af den vedkommende Passus. Mit Forslag indeholder saaledes ikke Andet, end hvad der allerede indeholde i Lovudkastets Paragraphs 1ste Passus, alene med den Forandring, at det siger, at kun Behoerne i Omegnen skulle møde, og at der ogsaa skal afgives Heste og Vogne efter Tilsigelse af Andre end netop den Commanderende paa Brandstedet. Tilføjningen, som jeg har foreslaaet i Lighed med Slutningen af Forslaget under Nr. 93, nemlig, at der kan paabydes Forstærkning af den Commanderende paa Brandstedet, ansæes hensigtsmæssig, navnlig paa Grund af Tilføjet: bemeldte Forstærkning kan paabydes ogsaa

fra en videre Kreds end den, der forud er omtalt. Den Frygt, at man ved at gjøre det til en Forpligtelse for Enhver strax at møde ved Ildbrand kan bewirke, at der ikke bliver Andre tilbage i hele Egnen end Krøblinger, Dvinder og Børn, og at der heller ikke vilde være Andre at tage som Forstærkning, troer jeg er ubegrundet. For Diebliffet bestaaer den Bestemmelse, at Alle skulle indfinde sig, men jeg har aldrig hørt, at en heel Egn derfor er bleven blottet for Folk, og det Fornødne i saa Henseende vil vistnok jævne sig af sig selv, om end Forpligtelsen gaaer over i den nye Lov. At der ikke kan være nogen som helst Frygt for, at det vilde have saa overordentlige Følger, som den ærede Taler forudsatte, at en Bestemmelse, som hidtil har gjældt, fremdeles bliver staaende i den nye Lov, det er jeg aldeles overbevist om. Hvad jeg i Særdeleshed lægger Vægt paa, og hvad der især er Grunden til, at jeg ikke har kunnet slutte mig til Udvalgets Fleertal, det er, at Udvalgets Fleertal holder stærkt paa, at den samme Forpligtelse, der skal gjælde med Hensyn til Personers Møde ved Ildbrand, ogsaa skal gjælde med Hensyn til Levering af Heste og Vogne. Jeg anseer en saadan Bestemmelse for at være meget betænkelig. Det er imidlertid ingenlunde af nogen særlig Omhu for Hestene paa Menneffenes Bekostning, men fordi jeg troer, at man derved skaffer en Mængde Heste og Vogne tilstede, naar det aldeles ikke behøves, og saaledes i enkelte Tilfælde endogaa gjør Skade med Hensyn til Fremme af de Arbeider og Foretagender, der skulle skee paa Brandstedet, og udsætter Eierne af de vedkommende Heste og Vogne for store Ulemper.